

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 264, abril del 2009

PATENTS, MARQUES, DISSENYS

Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31

A Barcelona:

Passeig de Gràcia, 65 bis

T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21

mail@curellsunol.es

MASNOVINA
RELLOTGERIA · JOIERIA

1964 · 45 anys · 2009

I per agrair la fidelitat del poble del
Masnou en tots aquests anys oferim
descomptes del **25, 30 i 50%**

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

TALLERS MASNOU

1923-2008

Exposició i venda:

Àngel Guimerà, 14.

Taller: Puerto Rico, 28

93 540 31 57 el Masnou

Alcon

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2

Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Litografia de Sant Jordi, de l'artista indi **Siavash Rafi**.

Disseny i muntatge: Taller de publicitat

Correcció: Esteve Pujol i Pons

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf

Tiratge: 3.500 exemplars

Paper ecològic de 90 g

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
93 540 39 29
gentmas@suport.cat
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primeríssim

ESTEM DE DOL

Al moment de tancar la present edició del Butlletí ens ha commogut la notícia de la defunció del nostre bon amic, soci i col·laborador Joan Bosch i Monegal (e.p.d.); va ser membre de l'equip de redacció i autor incansable de les delicioses *Foteses*.

Des d'aquest breu **primeríssim** fem expressiu el nostre sentit condol a tota la seva família, bo i ajornant la publicació d'un *in memoriam* per al Butlletí del proper mes de maig.

La Redacció

Assemblea General Ordinària. Diumenge
26 d'abril del 2009
Informació pàg. 21

Editorial

SENYOR SANT JORDI

Amb aquest títol es coneix una cançó musicada per Francesc Vila, amb text original de Salvador Espriu, que la nostra Coral Xabec canta gustosament en ocasions especials. Bellesa musical i sentiment patriòtic, a l'uníson, fan un conjunt harmoniós inigualable, que agermana els cantaires i oients en un únic cor.

Els darrers fragments de la cançó fan aquesta invocació al Sant Patró: **...ajuda'ns a merèixer la pau i salva la parla de la gent catalana. Amén.**

Aquest mes d'abril del 2009, malgrat tots els avenços que lentament es van aconseguint —que n'hi ha—, segueix sent plenament vigent i necessària la invocació a sant Jordi i l'autoinvocació a tots i cadascun de nosaltres, individualment i com a comunitat, per a la tan necessària pau, a casa i arreu del món, i per a la no menys necessària salut de la parla de la gent catalana, do preuat, que hem heretat dels nostres avantpassats.

Tots sabem que s'ha guanyat molt en l'ensenyament del català des de les escoles —benvinguda política de normalització—, però no és menys cert el retrocés de l'ús quotidià al carrer, en les comunicacions, en les relacions comercials i laborals, en els jocs, en l'esport i en tot allò que fa que una llengua sigui realment viva i no una peça de museu, que cal conservar entre boles de naftalina.

Regirant en el temps, en l'editorial del Butlletí del mes d'abril de l'any 1987..., i d'això ja ha plogut força!, bo i fent esment del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana celebrat l'any anterior, a part de refermar la voluntat de la nostra Junta Directiva en la fidelitat als propòsits del Congrés, exhortàvem els socis i amics de Gent del Masnou d'aquesta manera:

“...que a nivell particular també hi poseu el vostre gra de sorra en la tasca d'enfortiment de la nostra parla. Hi ha petites coses i petits testimonis que són a l'abast de tothom: catalanitzar el nom del carnet d'identitat, llegir diaris en català, fer valer els nostres drets en les converses, en els llocs públics i estaments oficials, etc.”

I per acabar dèiem:

“En fi, hi ha molta feina per fer i l'hem de fer amb convicció i fermesa. Que tots siguem una mica “Sants Jordis” en aquesta comesa”.

Després de tants anys, la lletra i la música segueixen sent la mateixa: convicció i fermesa. Cal que les institucions públiques i de govern facin el seu fet i marquin les pautes d'una política lingüística clara i decidida; però, alhora, cal que la gent de la societat civil responguem sense complexos i sense mandra, exercint els nostres drets allà on sigui que siguem, reclamant, si fa el cas, que es compleixin les moltes lleis i dictats que queden per estrenar al calaix dels records i, sobretot, procurant que la nostra tebiesa no ens faci còmplices passius de la mort lenta del nostre principal signe d'identitat.

Entre tots *“Ajudem a merèixer la pau i salvem la parla de la gent catalana”.*

I si el nostre Sant Patró hi pot fer alguna cosa, serà molt ben rebuda.

El President

Sumari

EDITORIAL.....	3
SANT JORDI.....	5
BÚSTIA OBERTA.....	7
EL TEATRE DEL CANVI (5) per Joan Camps.....	9
VIOLA PERÒ NO MATIS per Joan Maresma Duran.....	10
TROBADORS, JOGLARS I LLENGÜES VIPERINES per J. Condeminas.....	11
LA PUNTA DE LA LLENGUA (1) per Esteve Pujol.....	12
RASCA I PICA per Ramon Serra.....	11
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray.....	14
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M. Josep R. Lucas.....	16
ARRAN DE SÒL per Plèdubuit.....	16
CRÒNIQUES	
Jaume I i Sant Jordi per Joan Muray.....	18
UNA JORNADA ENTRANYABLE per Josep Condeminas.....	19
LA CUINA DE L'ANTÒNIA.....	20
GENT DEL MASNOU INFORMA.....	21
PETIT DICCIONARI de Joan Comellas.....	22

Restaurant
DURAN

**laBotigadel
DURAN**

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 18 · Alella · 93 555 10 45

Àngel Guimerà, 20 · Alella · 93 540 70 93

plede**ll**ibres

Parlem del llibres

Regala misteri, aventura, somni, amor, fantasia...

Barcelona, 40 (al costat del mercat vell) 93 555 48 13 el Masnou

Floms

NOVA EXPOSICIÓ US HI ESPEREM!

Novetats en decoració, productes
nacionals i d'importació, cuines, banys,
sanitaris, parquets i complements.

**Exposició de material
de decoració**

Escultor Llimona, 9
93 540 37 69 Alella

**Magatzem de material
per a la construcció**

Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
93 555 81 56 el Masnou

Magatzem i oficines a Alella

Riera Principal, 48-50
93 555 97 53 Alella

L'ANXOVETA

Elaboració artesanal d'anxoves i aperitius selectes
Selecció de productes per a grans paladars.

Carrer Barcelona, 50 (Camí Ral) al davant del port de Masnou

93 555 48 22 - 659 351 350

GENT DEL MASNOU

SANT JORDI

Temps era temps i ho serà sempre
si som nosaltres fent el temps.
Canviarem la nostra casa
però serem la nostra gent.

Volem que els pares siguin avis
però que deixin a llurs néts
lliure el camí per a refer la Pàtria,
neta la llengua d'enyorants retrets.

Conservarem les sàvies dèries,
no ens deixarem pas rebregar.
Però viurem de cara als somnis
perquè l'ahir sigui demà.

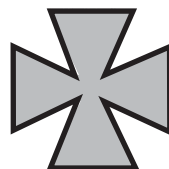
Viurem de cara als Pobres de la Terra
perquè no es digui mai que els vam matar.
I escoltarem totes les llengües
perquè s'entengui el català.

Serem lleials al seny i a la guspira.
Abrandarem la fe i colgarem la por.
Som i serem encara i sempre nova
la dolça Catalunya aspra que Déu ens do!

Pere Casaldàliga

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Abril 2009

1	dimecres	Aymar
2	dijous	Viayna C
3	divendres	Dominguez
4	dissabte	Ocata
5	diumenge	Ocata
6	dilluns	Dominguez
7	dimarts	Viayna C
8	dimecres	Ocata
9	dijous	Fàbregas
10	divendres	Fàbregas
11	dissabte	Fàbregas
12	diumenge	Fàbregas
13	dilluns	Riera
14	dimarts	Ocata
15	dimecres	Dominguez
16	dijous	Riera
17	divendres	Viayna C
18	dissabte	Aymar
19	diumenge	Aymar
20	dilluns	Ocata
21	dimarts	Riera
22	dimecres	Fàbregas
23	dijous	Dominguez
24	divendres	Viayna C
25	dissabte	Dominguez
26	diumenge	Dominguez
27	dilluns	Riera
28	dimarts	Fàbregas

St. Jordi

29	dimecres	Viayna C
30	dijous	Aymar

Maig 09

1	divendres	Aymar	1r de Maig Festa del Treball
2	dissabte	Ocata	
3	diumenge	Ocata	
4	dilluns	Fàbregas	
5	dimarts	Viayna C	
6	dimecres	Dominguez	
7	dijous	Aymar	
8	divendres	Ocata	
9	dissabte	Riera	
10	diumenge	Riera	
11	dilluns	Viayna C	
12	dimarts	Dominguez	
13	dimecres	Aymar	
14	dijous	Ocata	
15	divendres	Riera	
16	dissabte	Fàbregas	
17	diumenge	Fàbregas	
18	dilluns	Dominguez	
19	dimarts	Aymar	

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o b e r t a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

REBAIXI'NS ELS IMPOSTS, SR. ALCALDE.

Per fer-nos viure en un barri degradat, brut, ple de sorolls, baralles, amb robaris, amb por, perills, etc.

Sí, em refereixo al sector del Torrent Umbert i entorns, ple de gent al marge de la llei, en tots els sentits, i vostè ho sap o hauria de saber-ho.

S'atreveixen, en ple dia, a fer el que els dona la gana, com:

- connectar o arranjar la connexió a la xarxa elèctrica, robada és clar, enfilats en una escala, amb ajudant (?) i tot, en ple migdia i passant gent, amb total impunitat;

- pintar (?) consignes (?) en una finestra de la seva (?) casa, o fer pintar grafitis a uns marrecs contractats (vés a saber amb quin pagament) en una porta d'un taller que també ocupen;

- tenir hores, tantes com els dona la gana, música (?) al volum que els ve de gust;

- entrar a la casa del veí, a ple dia i amb aquest a casa, i passejar-s'hi a veure què troben d'interessant, amb el consegüent esclai d'aquest;
- robar als comerços del mateix veïnat i, si el propietari ho denuncia, encara li dona més feina, ja que ha d'anar a cursar la denúncia i, si arriba a judici, perdre un matí, sense cap com-

pensació, ni del robat ni del temps perdut.

Si vostè es digna, si no és gaire demanar, a fer un tomb pel sector, veurà com està de degradat, brut, etc.

I si no té temps, em sembla que té personal civil o militaritzat (que, com el sou de vostè, cobra del contribu-

ent) per fer-ho comprovar. Sap que hi ha indrets que es citotzen diferent, depenent del lloc on estan ubicats, dels serveis que tenen a prop, etc., i també hauria de saber que, amb la degradació que pateix aquest veïnat, les propietats en surten devaluades; per tant, la degradació que patim és en perjudici nostre i de tots, ja que amb aquesta plaga, permesa, cada cop hi haurà més gent de malviure que hi vindrà. Serà com allò de la terra de xaixa, on tothom cap i on tot està permès.

En realitat, no demano un rebaix als impostos, sinó que torni la dignitat a un veïnat, a un poble, que, pel que es veu, l'ha perduda per desídia, o potser per interessos?

Volem viure tranquils, sense molestar ni ser molestats. És tant demanar això? Però, si no pot (?), doncs rebaixi'ns els impostos i amb els diners estalviats poder contractar serveis de seguretat i/o advocats per portar a judici a qui calgui.

Ja he fet la catarsi del mes,

perquè, d'esperar, no espero res del *recto proceder de vuestra señoría* (com es deia abans).

Cordialment,

Joan

COLLA DE DIABLES DEL MASNOU.

Sr. President,

M'adreço a vostè per tal de fer servir l'espai de bústia oberta de la revista de l'entitat que presideix.

El dia 19 de febrer de 2009 Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds varen presentar una moció al ple de l'Ajuntament per tal d'adherir-se al Manifest per la defensa dels grups de cultura popular i tradicional catalana que utilitzen material pirotècnic en les seves actuacions. És per això que vull manifestar la meua satisfacció com a membre d'un d'aquests grups des de fa molts anys.

M'agradaria, però, puntualitzar alguns aspectes d'aquesta moció. En primer lloc, es fa un redactat molt general quan es parla dels compromisos que el nostre Ajuntament està disposat a assumir pel que fa als espectacles de foc; es limita a donar suport a les manifestacions culturals catalanes com es feia fins ara.

Em sorprèn que, una vegada que es fa una moció que parla de la cultura del foc, no s'hagin posat en contacte amb la Colla de Diables —que fa gairebé trenta anys que organitza correfocs al nostre poble— per tal d'escoltar-ne la opinió, saber les dificultats en què es troben en aquests moments i poder així recol-

zar d'una forma real aquests grups.

L'experiència d'organitzar any rere any aquestes activitats fa que sapiguem com ens pot ajudar realment l'Ajuntament i quins compromisos hauria de prendre.

És cert que en espectacles on el foc és un dels elements principals, cal prendre les mesures de precaució necessàries per evitar riscos i accidents. En aquest aspecte, la Colla de Diables del Masnou ha pres i continua prenent moltes mesures per augmentar la seguretat. Però també és cert que, per tal que es puguin organitzar actes d'aquesta mena, s'ha de facilitar la feina d'aquests grups —que treballen de manera altruista— en compes de posar pals a les rodes. Els grups de foc s'han de sentir recolzats i ajudats per l'Ajuntament i no pot ser que aquest no assumeixi totes les responsabilitats que li pertocuen i les delegui al grup organitzador com darrerament ha passat.

Amb aquesta postura acabaran aconseguint que cada vegada siguin menys les persones que vulguin dedicar el seu temps i el seu esforç a organitzar aquests actes, que són propis de la nostra cultura i que tan arrelats estan actualment a les nostres festes populars.

Joan Bertran

Diable Major de la Colla de Diables del Masnou

BUTANO

Des que va començar l'hivern, els veïns d'Ocata estem molt mal servits per l'empresa de BUTANO, ja

Continua a la pàg. 9

Campanya d'identificació d'animals de companyia

Del 20 d'abril al 20 de juny de 2009

El 18 d'abril,
a les 11 h, a la platja
d'Ocata
(davant del baixador),
s'iniciarà la
campanya amb la
**9a Desfilada
de Gossos
d'ADAM**

Hi trobareu activitats,
regals i un refrigeri.
I no oblideu de porta-hi
el vostre gos!

El Masnou conViu: Per la convivència amb els animals, juga net!

Recull els excrements!

No juguis amb la salut! Llença'ls en un contenidor de rebuig o una paperera.

Censa'l, posa-li el xip i la xapa!

Adopta

Si estàs considerant tenir un gos o un gat, dóna-li una oportunitat.

No l'abandonis

Si tens un gos de raça potencialment perillosa:

demana la llicència de tinença i conducció, i porta'l pels espais públics lligat i amb morrió.

No complir aquestes obligacions pot comportar sancions econòmiques.

Consulta l'Ordenança reguladora de la tinença d'animals, que trobaràs al web de l'Ajuntament (www.elmasnou.cat).

Ajuntament del Masnou

Regidories de Salut Pública, Seguretat Ciutadana i Medi Ambient i Paisatge

Conselleria d'Environnement
Departament de Medi Ambient i
Habitatge

Departament de Medi Ambient i
Habitatge

Hi col·laboren
COVB

ocata

maia

que passa els dies que vol i ja no sabem ni quan treure les bombones buides al carrer. Pels volts de Nadal, em vaig dirigir al Servei del Consumidor de l'Ajuntament

per veure si podia fer-hi alguna cosa. Em donaven hora per a quinze dies després, però m'era impossible de quedar-hi. Així que al final em van pro-

posar que jo mateixa em dediqués a recollir signatures ja que jo, com a persona sola, no tindria cap força, fins i tot, encara que pogués demostrar la negligència de l'empresa BUTANO. I jo em pregunto, per què hem de mantenir unes oficines municipals que encara

no sé per a què serveixen si la feina l'he de fer jo? S'ha de tenir en compte que BUTANO escalfa persones que no podem gaudir de la calefacció. Moltes vegades són avis i estan delicats de salut.

VALLDEPERAS

Recordant un masnoví

Per Pau Roig i Rosa Pagès

El passat 12 de febrer ens va deixar Jaume Ballester Cortarelo; els masnovins i no masnovins que l'hem conegut podem dir molt orgullosos que ha sigut una gran persona.

Va néixer el 28 d'agost del 1912, fill de Jaume i Patrocini. Els seus primers estudis van ser amb el mestre Sr. Fuentes i, com tota la

canalla d'aquells temps, els jocs amb els seus amics els feien al carrer; el que més li agradava era el futbol.

Molt aviat va començar a ajudar els seus pares a la botiga de queviures Ballester, situada al carrer Barcelona 20 (actual 34); el seu tracte amb les persones era de gran afecte.

Molt aviat es va fer soci d'El Casinet SOCNUM i va començar a portar idees i ajudes pel bé d'aquesta societat fins als seus últims dies. Per a ell El Casinet ho era tot; a totes les festes era present; era un gran ballador i les joves es glatiaven per ell; més d'una vegada se n'anava a ballar a La Calàndria, i això li va valdre que El Casinet li cridés l'atenció; aleshores moltes noies, que eren de La Calàndria, es van fer sòcies d'El Casinet per tal de poder ballar amb el Ballester; una de las noies va ser Margarida del Valle, que anys més tard seria la seva muller.

Durant la guerra del 1936, i una vegada acabada, col·laborà en tot el que podia fer pel bé del poble; va ajudar moltes persones necessitades, va entrar a la Creu Roja, quan n'era president el Sr. Nogués (farmacèutic), i va seguir molt temps en aquesta entitat.

Com a soci del CD Masnou, molt aviat es va fer sentir amb el seu coratge i, no cal dir-ho, amb ajuda monetària; sobre això sempre s'ha comentat que, sense aquesta ajuda, el CD Masnou avui dia ja no existiria. El temps en què va ser-ne president Francisco Pagès (Ceset) junt amb Ballester van fer una gran campanya per tot el poble i van tenir un

gran acolliment i és quan el CD Masnou va ressorgir. Recordaran els masnovins l'equip que ens va donar molta satisfacció i glòria; els seus jugadors foren:

- Porter: *Almansa*
 - Defensa: *Ribas i Bayo*
 - Mitjans: *Lansanque, Vendrell i Molina*
 - Davantera màgica: *Fortuny, Moreno, Grau, Suane i Ventolrà*
- Anys després, cap al 1950, Ballester va acceptar ser president del CD Masnou.

Una vegada deixada la presidència del CD Masnou, es va dedicar de ple a El Casinet; va ser uns dels impulsors de tenir el local actual d'aquesta societat; sempre volia el millor. En aquesta època és quan ell va començar a treballar com a representant de cava i vi; com a costum el primer que feia abans d'anar cap a la feina era passar pel seu Casinet a fer el primer cafetó, això ho feia fins que es va jubilar; l'empresa li tenia molta estima com a venedor i persona com cal; com a acomiadament van voler fer-li un bonic homenatge.

En Jaume era present en tot el que fos pel seu poble; va ser molts anys, fins que ens ha deixat, de la junta consultiva de la Casa Benèfica. Pels voltants dels anys 1960, en l'època del Sr. Salazar, entra de conseller a l'Ajuntament i té el Departament d'Obres; més tard, amb l'Alcalde Sr. Humet, és Tinent d'Alcalde d'Esports; va fer tot el possible per construir un poliesportiu. Ell volia que estigués ubicat on era l'escorxador, on avui dia hi ha el mercat municipal, fins i tot va presentar-ne el plànol; tindria una pista poliesportiva i una piscina, però no es va aprovar; anys després es va construir en un altre lloc. Va ser delegat del cementiri, dels disminuïts psíquics i també escollit per tots els botiguers del Masnou com a delegat seu. Per ell hem tingut las primeres festes Majors populars, va donar tot el recolzament per construir el primer casal del poble, Can Malet.

En Ballester ens ha deixat, però al seu poble, el Masnou, que ell tant estimava, ha quedat tot el bo i millor que ell va desitjar de pensament. Els seus fills, néts, família i tots els qui l'han conegut, ens sentim orgullosos i satisfets d'haver tingut una persona com ell.

EL TEATRE DEL CANVI (V): La bombolla del cotxe: fins que peti.

Per Joan Camps i Ortiz

Zapatero no té credibilitat, el discurs parlamentari és una baralla de delinqüents mafiosos per mantenir el control dels districtes Comanxe; i l'oposició, segons COPE, seguirà emmerdada fins al coll si no canonitza la beata Esperanza Aguirre, que és l'esperança redundant cridada a exterminar els àngels rebels: Rajoy i Gallardón. Mentrestant a casa nostra estem posant cataplasmes per salvar el Saló de l'Automòbil, la Seat i la Nissan; ara, quan el cotxe segueix la trajectòria caòtica dels pisos. Si la indústria de l'automòbil fa balanç de l'estoc de cotxes arraconats a les factories i distribuïdores europees, asiàtiques i americanes, veurà que pot atendre la demanda dels propers deu anys; i que vagin en compte perquè a Cuba, on fa més de quaranta anys viuen atrapatats pel bloqueig econòmic semblant al que ens ve, allà, la vida mitjana d'un cotxe és de mig segle. En un càlcul d'economia precària sanejada, tenim cotxes emmagatzemats per a més de dos-cents anys.

Exagerat, oi? Doncs sí, però és que em sento prepotent en rellegir el que us escrivia l'octubre del 2008, quan els polítics prometien l'oro i el moro. Tot just ara ens ho comencen a dir; però, si us hi fixeu, en no poder amagar-nos que l'ou s'ha podrit, quant més alt és el càrrec polític de qui ho gosa admetre, més petita posa la boca a l'hora de dir-ho.

Han malbaratat la meitat del que teníem estalviat ajudant la banca abocada a un escàndol financer sense precedents. Què poden fer bancs i caixes d'estalvi amb les luxoses superestructures que s'han muntat en els últims vint anys, impossibles de mantenir? Diuen que esperen que Zapatero, en fer sempre el contrari del que promet, els rebaixi l'acomiadament lliure a preu de saldo. Si no fos tan devastadora l'onada del tsunami econòmic, el que fa l'Executiu només seria de rebuda en un teatre cabaret, ja que s'ha d'estar ebri davant la poca gràcia dels acudits de mal gust que interpreten. Només cal fer un repàs

d'alguns:

Hem d'eliminar els paradisos fiscals: Si és la banca d'aquí la que està sota sospita de ser paradís fiscal: què esperen els governs progressistes a intervenir aquest monopoli d'extorsió, que ha corromput les seves pròpies regles del joc? És la demagògia dels qui governen: aquí tenim gent sense sostre i sense un plat a taula i ells parlen de salvar la misèria del món mundial.

Cal abaratir l'acomiadament: Quan l'empresa econòmicament sanejada hauria de tenir un fons de reserva per fer front a l'acomiadament de qualsevol dels seus treballadors. Quina mena de balanços i comptes d'explotació s'han fiscalitzat a les empreses pròspères dels últims vint anys? Què esperen els sindicats a exigir que els quaranta-cinc dies per any treballat, valor que està regulat com a indemnització d'acomiadament, sigui un fons d'amortització obligat, com un cost més d'explotació? El mètode és molt senzill, la meua àvia hauria fet el següent: a cada any treballat hauria posat quaranta-cinc dies de sou en un sobre; així, arribat el dia de partir peres amb el treballador, el sobre indemnitzaria l'acomiadament. Contràriament, mentre les vaques eren grasses, sindicats i govern han tolerat que aquest deute latent que l'empresa anava contraent envers els treballadors l'hagin considerat benefici que, si no ha invertit en l'empresa: el Capital, s'ho han repartit alts directius i accionistes.

No rebaixarem salaris: Vet aquí el discurs sindical de cloenda en l'última manifestació pancartera. Consell de metge covard, que no s'atreveix a dir-li al malalt que es troba en fase terminal: Faci vida normal –li diu–, no s'ha de preocupar, i el malalt es troba que no pot aixecar-se del llit, es fa les caques a sobre, li han de péixer el menjar a cullerades i, finalment, a l'hospital li posen el gota a gota i l'apressen perquè es mori. La realitat és la que és: són molts llocs de treball que estan en fase terminal. Si el govern vol afrontar aquesta realitat,

ha de decidir com i qui s'ha d'estreñer el cinturó. No s'ha de ser un geni, és una equació de primer grau: ja que si sumen el Producte Interior Brut de tot Espanya i el divideixen pel nombre total d'habitants, obtindran el valor de repartiment que correspon per persona; vull dir que aquest és el salari mínim irrenunciable per habitant ja que l'hem produït entre tots. En números rodons a la baixa, aquest valor correspondria amb dades de l'any 2008, a 30.000 euros nets, pagats impostos, per persona i any o, per entendre-ho millor, seria un salari mensual de 2.500 euros nets. Doncs en aquesta equació radica la solució pel Capitalisme, si volem evitar que no peti com el Comunisme. Què ens deien aquests nois i noies a la campanya electoral?: Augmentarem els serveis socials i baixarem els impostos. Com podem aguantar tantes incongruències i bajanades?, no siguem gamarossos: l'única manera de dignificar el Capitalisme consisteix a augmentar els impostos a tots aquells qui, del Producte Interior Brut, s'han beneficiat en valor superior als citats 30.000 euros nets per any i persona. La forma de calcular el repartiment és una mica més complicada, però per al senyor Pedro Solbes Mira seria una operació de calculadora de butxaca mentre va amb el cotxe oficial de casa al despatx. Ull viu!, no dic que als qui tenen ingressos inferiors a 2.500 euros mensuals se'ls hagi

de subvencionar la diferència, no! Aquests han d'aspirar a una feina millor pagada, però mentrestant han de tenir l'opció que els fills i familiars depenents puguin tenir prioritat en l'assistència social pública d'habitatge, escolaritat i sanitat que una bona repartidora faria

disponibles en escriu. El Comunisme, cafè per a tothom, és com una cadira de rodes que impedeix que els mandrosos es decideixin a caminar. El Capitalisme permet que una minoria acumuli riquesa a costa del treball dels febles, que som més. Ser feble exigeix que ens tra-

quem la son de les orelles per deixar de ser-ho; vol dir implicar-nos en els problemes de la societat i treballar, fent feina, per donar i donar-nos solucions. Si els febles som molts més que els poderosos, no sembla tan complicat, oi?

VIOLA PERÒ NO MATIS

Per Joan Maresma Duran

Durant tot el mes de març van sortir al diari i a la televisió diferents notícies sobre un fet que va commoure Brasil i en el qual —malauradament en la meua opinió— el protagonista era l'arquebisbe d'Olinda i Recife, Dom José Cardoso Sobrinho, que va excomunicar uns metges que van fer un avortament a una nena de nou anys a Recife, al nord-est de Brasil.

Sembla ser que la nena vivia amb la seva mare i el seu padrastre i que aquest últim era el pare dels bessons que esperava aquesta nena i que havia abusat sexualment diverses vegades d'aquest infant. Aquesta notícia, la vaig llegir també al diari *El país*. Segurament l'Església Catòlica té les seves raons i el seu Codi Canònic. No hi entro pas i entenc que la religió és un assumpte ben personal i delicat. No obstant, la decisió de seguir al peu de la lletra una norma de l'Església Catòlica —cada avortament mereix una excomunió— sense pensar en les circumstàncies que —hem de recordar— permeten un avortament legal: que la mare hagi estat violada i que l'embaràs posi en risc la salut de la dona —a Brasil són aquests dos requisits els que són legals— em fa pensar en una manca de sensibilitat, que —em fa l'efecte— no acaba de lligar amb una vida cristiana. És cert també que moltes vegades no coincideix el que és legal amb el que és moral. En aquest cas, no obstant, em sembla que sí. Déu em lliuri de fer cap judici (no jutgeu i no sereu jutjats, no condemneu...) i sé perfectament allò de *Doctores tiene la Iglesia...* Simple-

ment exposo uns fets que —personalment i segons el que he llegit a la premsa i el poc que he vist a la televisió— no m'han agradat gens. Penso que la repercussió —fins i tot internacional— política i cultural demostra que l'actitud del cap de l'Església Catòlica a Recife el distanciació —i molt— del sentiment generalitzat de la població brasilera. El gens pietós prelat —sembla ser— haurà —potser ja ho ha fet— d'enviar a Roma un informe en el qual ha d'aparèixer el nom de cadascun dels qui van participar en l'avortament: les infermeres, els metges, el director de l'hospital, tal vegada el conductor de l'ambulància... però en aquest informe no apareixerà el nom del padrastre violador, que no és excomunicat per l'Església, tot i que l'arquebisbe va dir que el padrastre havia comès un pecat gravíssim. Tanmateix, el diccionari de la *Real Academia* defineix *excomulgar* com: *apartar de la comunió de los fieles y del uso de los sacramentos*. L'arquebisbe va afirmar també que "treure la vida a un innocent és pitjor que el fet de violar". Em sembla que

aquesta frase totalment desafortunada mostra una gran insensibilitat i ben poca pietat: quina fe cristiana és aquesta que posa la barbàrie de la violació i els drets de la nena —que necessita pau i protecció— en segon pla?

El cap de l'equip mèdic, no obstant, es considera catòlic practicant i va declarar que li agradaria que l'Església fos una "Església de perdó, amor i fraternitat".

Seria estimulant per als catòlics que la decisió radical i sense cap humanitat d'excomunicar el personal sanitari que va fer l'avortament fos reconsiderada per Dom José Cardoso. No ho crec pas, o potser després de dos-cents anys l'Església reconeixerà que estava equivocada. Segurament, les declaracions de l'arquebisbe són un exemple clar del perquè l'Església Catòlica va perdent fidels i espai davant d'altres cultes que sorgeixen cada dia. Massa allunyament de la vida real, massa conservadurisme, massa *lefebrisme*, massa poc amor.

Kyrie, eleison.

Trobadors, joglars i llengües viperines

Per Josep Condeminas

Potser que la imatge del trobador hagi arribat als nostres dies equivocadament associada a persones de caire bohemí, rodamons que anaven de poble en poble i de ciutat en ciutat cantant poemes i cançons populars, activitat que corresponia més aviat als joglars, de classe social més humil i, encara que de trobadors també n'hi havia de la mateixa condició, la majoria d'ells eren aristòcrates com reis, grans senyors, bisbes, canonges, militars i burgesos, fins i tot un papa, Clement IV. En tot cas, primer es consideraven poetes, però amb una obra destinada a ser difosa mitjançant el cant i la música, encara que molts d'ells componien però no interpretaven les seves obres, aleshores se servien dels joglars, denominació que també incloïa pallassos, funàmbuls, acrobates, etc. Caldria distingir entre el joglar de gestes i el líric. El primer és més de cara al "populatxo" i supeix la falta d'informació o veracitat improvisant; en canvi el líric havia de ser fidel al text i a la melodia. Un exemple seria el cantant de *Lieder* o *d'òpera* i, en una versió més lliure, els cantautors catalans com Serrat, Llach i d'altres.

De l'art de compondre versos i la seva melodia se'n deia "trobar", paraula que esdevé del verb provençal "trobar", alhora del verb llatí "tropare". Els tres trobadors catalans més importants del segle XII foren: Guillem de Cabestany, Guillem de Berguedà i Guerau de Cabrera; tots tres componien en llengua occitana, és a dir, el provençal, i s'inspiraven en tres elements bàsics:

l'amor, la guerra i la moral. També hi havia la cançó de croada, destinada a aixecar els ànims dels expedicionaris que es dirigien cap a l'Espanya musulmana o ultramar. Sovint s'identifica el trobador i la cançó provençal com l'expressió més sublim i apassionada de l'amor, encara que també idealista, platònic i, llevat d'algunes excepcions, sense propòsits libidinosos. Altra cosa seria, encara que m'aparti una mica del tema, de la influència d'Espanya en la cançó popular anglosaxona, tendència que es remunta a l'Alta Edat Mitjana i que, malgrat la secular rivalitat entre Anglaterra i Espanya, fes que aquesta última es veiés com un país exòtic i llunyà i inspirés nombroses balades.

Molts trobadors van prendre part en les croades, si bé la majoria com a pelegrins, fet que va servir perquè és relacionessin amb els *troubadours* francesos i *minnesänger* alemanys. El troba-

dor també defensava el seu senyor en les seves lluites feudals utilitzant els *sirventesos*, una composició poètica en la qual s'insultava i ridiculitzava l'enemic. El més punyent i viperí va ser Guillem de Berguedà, que va compondre *sirventesos* que denigraven i ridiculitzaven amb gran força expressiva adversaris polítics com Arnau de Preixens, bisbe d'Urgell, i Ponç de Mataplana. Curiosament, en ser Guillem de Berguedà un senyor feudal important, la seva vida va ser reflectida en un cançonier del segle XIII, que és conserva a la Biblioteca Vaticana. Tampoc Guilhem de Figueira no es va quedar curt en un famós *sirventès* contra l'església catòlica després de la terrible matança de càtars i no càtars a la ciutat de Besiers, propiciada pel papa Innocenci III i Felip August, rei de França, on la consigna va ser: *Mateu-los a tots; Déu ja reconeixerà els seus*.

La punta de la llengua (1)

Per Esteve Pujol i Pons

En català no cal dir CADA DILLUNS ni ELS DILLUNS ni TOTS ELS DILLUNS; dient EL DILLUNS ja en tenim prou.

Si diem DILLUNS –sense article– ens referim al vinent o al passat. I així per a qualsevol dia de la setmana: EL DISSABTE vol dir CADA DISSABTE; EL DIUMENGE vol dir CADA DIUMENGE... Per exemple: EL METGE TÉ CONSULTA EL DIMECRES; PERÒ DIMECRES NO VISITAVA.

EL DIJOUS L'OFICINA TANCA; PERÒ DIJOUS TINDREM OBERT.

EM TROBO AMB ELS AMICS EL DIUMENGE A LES SET; PERÒ DIUMENGE NO, PERQUÈ SEREM FORA.

EL DILLUNS

*Els dilluns
Tots els dilluns
Cada dilluns*

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Tantes classes de filosofia per entendre un món incompreensible, una mena de raresa que se'ns escola dels dits sigil·losament i ens deixa amb un pam de nas escoltant les bajanades pronunciades per gent teòricament culta i preparada, que ens glacen el cor cada vegada que volen defensar el seu petit món mesquí, hermètic, endogàmic i farisaic, la seva minúscula parcel·la de poder on es belluguen llescosament, arrossegant-se per terres fètides, massa trepitjades per animals indignes de rebre consideració, jugadors d'avantatge, xantatgistes professionals, mentiders convulsius en la recerca d'un grial inexistent, que seria la seva meta personal. Tot plegat, deu ratlles en un llibre buit.

Ja fa temps que belluguen, diria que hi han estat sempre. Fa anys i panys deien "tot per al poble, però sense el poble" o potser no fa tant de temps; en el diari d'ahir mateix es llegien paraules semblants: Solidaritat, unió, som una nació, ajuda'm ara que estic fotut, tots junts vencerem, qui es mogui no sortirà a la foto.

Mots que en boca de segons qui semblen la mentida final, la cleca sonora que envermelleix la galta del ciutadà anònim que, cansat de xerrameca dubtosa, desitja un bàlsam d'honestedat, un petó carinyós en el llavis delerosos d'afecte.

Estabornits pel poderós control del gran germà (no patiu, l'estat es farà càrrec de tot) hem deixat de preocupar-nos d'assumptes que serien tasca d'una societat civil adormida (per comoditat) que no té per què ser l'elit de res, sinó la gent que amb necessitats comunes i amb els seus mitjans (per minsos que siguin) tirin endavant projectes petits o grossos, tant li fa, i sentir-se part de la jugada i no un número de DNI.

Hi ha una sanitat, un ensenyament, unes pensions de jubilació i atenció a la gent desvalguda perquè hi ha una gran part d'aquest país que paga els seus impostos i es de justícia que se'ls retornin amb els serveis esmentats i amb d'altres segons les circumstàncies. N'hi ha de tan convençuts que volen fer creure que després d'ells ens caurà a sobre un nou diluvi i que, si no cau, serà perquè tenen un paraigua descomunalment gran i gràcies a la seva previsió ens salvarem de tot mal. Amén.

El que fa envermellar de vergonya i també d'ira és que tota la colla a dalt esmentada no lluiti fins a les darreres conseqüències per la gent a qui teòricament està representant, i perdi tota la força i tota l'empenta que seria necessària, en un combat estèril per ser el dominant de la colla, el qui mana i té TOT el poder. I això per què? No ho sé. Abans tenia respostes (les havia escoltades dins el vent) però van titllar-me d'innocent, ingenu, somiatruïtes i van dir-me que aquest joc era per a ments més complexes que la meua, que tot aquell joc dels disbarats eren, de fet, alta política cuinada per experts amb una tirallonga interminable de títols de vés a saber què; però he vist que a vegades alguns

d'aquests superherois de les galàxies nostrades, també acabaven a la "cangri" com els "manguis" més analfabets.

Temps era temps que tenia il·lusions de sentir-me ben representat, i ara com ara sóc un desertor de les files democràtiques per pur cansament, o potser perquè m'he fet vell i ja no tinc la fe d'altres temps. Sigui per activa o bé per passiva cal trobar la gent jove que pugui dirigir un nou projecte de país amb la fe que altres ja no tenim, i fote fora tot aquest muntatge actual (amb personal inclòs) i liderar un nou projecte, més amb el cor que amb el cap, i aconseguir d'una vegada per totes que els nostres líders siguin respectats pels seus representats. Sona utòpic, oi que sí?, però què seria de nosaltres sense una il·lusió impossible, una òdisea en la llunyania que ens donés esperances, tot i que no hi arribéssim mai. De fet és el contrari d'aquesta societat consumista del "vull i tinc", però per aquest camí anem directes a l'abisme. El moment actual és un avís per a navegants, una explicitació en forma de patcada, que diu que no tot s'hi val. Un canvi de rumb, que el timoner ha de llegir i entendre, i portar la nau amb coratge per tal d'evitar el naufragi.

PD. No puc acabar sense tenir unes paraules pel meu "amic" Benet XVI, que, tot i la clarividència que se li suposa, ha tornat a ficar els peus a la galleda i, el que és pitjor, ha mentit. Si aquest Sant Pare ha llegit bé el seu catecisme, deu saber que hi ha un apartat on diu "no aixecaràs falsos testimonis ni mentiràs". Doncs bé, "amic" meu, vostè ha mentit dient que el condó no és cap ajuda contra la sida; i ha dit més, que pot augmentar el contagi. Mentida doble. Sap que, si no es confessa del que ha dit, anirà a l'infern? Qui avisa no és traïdor.

Històries de la vila

Per Joan Muray

DESPULLAR UN SANT PER VESTIR-NE UN ALTRE

Parròquia de Sant Pere. 1929 L'altar de sant Elm passa a la Mare de Déu de Montserrat.

Aquest fet no seria destacable si no fos per certes connotacions que anirem desgranant.

Comencem per la situació. És la mateixa que actualment té l'altar de la Mare de Déu de Montserrat, a l'esquerra de l'altar major, entre aquest i el Santíssim. L'actual és fet després de la guerra civil(?) 1936-39, ja que l'anterior fou destruït junt a la resta de l'església.

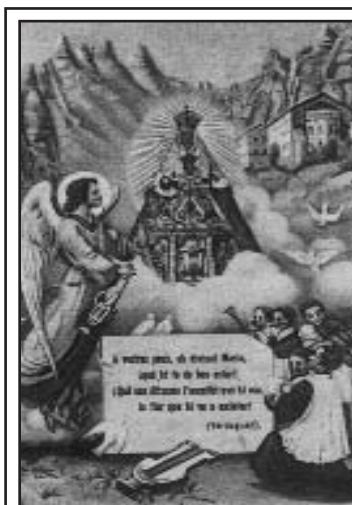
El primer va ocupar el mateix espai, però no al fons com ara, al cambril, que aleshores era ocupat per la sagristia; era un altar que estava adossat a la paret que tancava la sagristia pel costat sud.

Aquest altar, abans de ser dedicat a la "Moreneta", ho era a dos sants, sant Elm, patró de la marineria, i a la Mare de Déu de l'Alegria, la mare de Déu a la qual està dedicada la cartoixa de Montalegre, al terme de Tiana.

Sant Elm, també dit Telm, Erm i Erasme (1), fou un bisbe i màrtir del segle IV dC. la festa del qual se celebra el 2 de juny i és des de temps remots patró dels mariners i també advocat contra les epidèmies. Se'l sol representar amb un vaixell a la mà o algun instrument de navegació. És venerat actualment a Lloret de Mar; abans ho era a la majoria de poblacions marineres del nostre país. I se'n conserva una pintura al Museu de Perpinyà i un gravat al Museu Fita d'Arenys de Mar. A la nostra vila, hi tenia una magnífica talla de fusta policromada, segurament cremada junt amb la parròquia durant la guerra, però de la qual, dins la desgràcia, es conserva una fotografia (2) detallada i precisa.

El patronatge de Sant Elm sobre els mariners va decaure a causa de la, diguem-ne, imposició del patronatge de la Mare de Déu del Carme, propiciada per l'estat centralista al tombant del segle XIX al XX, com també ho fou el de la pagesia, que ancestralment havia estat sant Galderic, que va haver de deixar pas a sant Isidre, un sant més d'acord amb el tarannà d'altres terres.

Tot i amb això, la substitució de sant Elm per la Mare de Déu de Montserrat, al

Estampa de la inauguració

Masnou, no fou pejorativa, ja que aquesta darrera és la patrona del Principat i molt estimada per tots el catalans, siguin de la ideologia que siguin.

Com ja hem dit, l'altar de la Mare de Déu de Montserrat fou construït l'any 1929, però deixem que ho expliqui primer l'estampa commemorativa de l'acte, del 27 d'abril d'aquell any, que diu així:

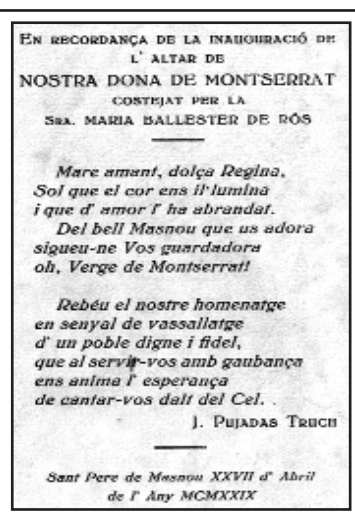
- En recordança de la inauguració de l'altar de NOSTRA DONA DE MONTSERRAT costejat per la Sra. Maria Ballester de Ros.

*"Mare amant, dolça Regina,
Sol que el cor il·lumina
i que d'amor l'ha abrandat.
Del bell Masnou que us adora
sigueu-ne Vos guardadora
oh, Verge de Montserrat!
Rebeu el nostre homenatge
en senyal de vassallatge
d'un poble digne i fidel,
que al servir-vos amb gaubança
ens anima l'esperança
de cantar-vos dalt del Cel.*

J. Pujadas Truch

Sant Pere de Masnou XXVII d'abril de l'Any MCMXXIX.

Com hem vist, l'altar fou costejat per la Sra. Maria Ballester (4) de Ros (5) i el poema és del poeta masnoví per

excel·lència, Josep Pujadas Truch.

La descripció, però, deixarem que sigui la que va aparèixer al llibre "Calendari Parroquial de 1933", que l'explica fil per randa. Diu així:

"A la patrona de Catalunya, constituïda per la devoció popular i aprovada per Lleó XIII, cada dia se li dediquen nous altars.

Al nostre temple, ocupat ja per altres devoció, no era fàcil trobar un lloc digne de la Moreneta.

Portada del calendari de 1933

Ocupava llocs ben humils, fins que es cedí la capella on era venerat Sant Elm i després la Mare de Déu de l'Alegria, i s'hi pogué bastir un cambril riquíssim i la mesa de l'altar de marbre de Carrara, de gran cost, sota la direcció de l'arquitecte municipal Sr. Bassegoda.

Faltava completar el retaule i la família Graïts (6), ja benefactora de l'altar, donà una prova més de sa devoció a la V. Bruna.

L'any 1929 Dona Maria Ballester, avui (1933), Vda. Ros, costejà l'obra feta també en marbre, i d'una serietat colpadora; i llavors fou traslladada la pujada al cambril que es feia per la capella del Santíssim i ara s'hi puja pels costats de l'altar. A l'any següent (1930) la mateixa Sra. feu donació d'una corona de llum, i s'arranjaren els salomons (7).

L'administració celebra dues festes cada any: l'antiga el 8 de setembre, i la litúrgica el 27 d'abril; ambdues en forma solemníssima. Cada dissabte es fa visita espiritual concorreguda i devota".

La descripció ens aclareix la dificultat de la Parròquia per fer un altar digne a la Patrona de Catalunya, que ja en tenia un de discret, tot i que per aquest motiu hagueren de treure el dedicat a sant Elm i la Mare de Déu de l'Alegria.

Sant Elm aleshores ja deuria tenir pocs devots entre la marineria i el poble, que es deuria haver passat al nou patronatge, tot i que imposat.

Malauradament no tenim cap imatge d'aquest altar desaparegut durant la guerra, però sí que els qui el recorden

Mare de Déu de Montserrat, vestida, tal com havia estat fins aleshores.

expliquen que realment era molt ric. Igualment no se'n té ni imatge del retaule que l'acompanyava, en aquest cas ni el record. Així com de la resta d'ornaments que el componien.

De qui se'n sap un xic més és de la senyora benefactora i de la família del marít. Maria Ballester i Camps era natural de Barcelona, tot i que amb ascendents de Calaf i de Lleida. S'havia casat amb el masnoví Joan Ros i Casals, comerciant, però de família de capitans de la nostra marina, que vivia al carrer d'Adra, 21 (d'aleshores).

El casament s'havia celebrat a la basílica de la Mercè de la capital catalana, fou el 27 de juny del 1891 i en foren els padrins els masnovins Gerard Alsina i Maristany i Adolf Carbó. El matrimoni passà a viure al Masnou, on anys més tard també viuria i moriria el seu germà, el patriota i gran activista cultural i social,

Vicenç A. Ballester i Camps (1872-1938).

Fins aquí tot el que s'ha pogut esbrinar referit a la construcció d'un magnífic altar de la nostra parròquia i de com va desaparèixer el culte a un sant de llarga tradició, arraconat per mals vents de ponent, tal com diu la dita.

NOTES

- 1- El que en vulgui saber més, ho pot fer al llibre "Diccionari dels Sants", de Ramon Sargatal, d'Edicions 62. Barcelona 1996.
- 2- Fotografia que es conserva a l'Arxiu Mas, a l'Institut Amatller, de Barcelona, que fou feta a l'exposició que es va celebrar al Masnou el 1934, organitzada per l'Associació Catalanista del Masnou, descrita amb pèls i senyals en unes antigues "Histories..." d'aquest butlletí.
- 3- Aquest sant encara és patró de la pagesia als comtats del nord de Catalunya. També és conegut com a sant Galdric. És un sant del segle IX, que té la celebració pel 16 d'octubre.
- 4- Aquesta senyora era germana del masnoví d'adopció Vicenç A. Ballester i Camps, un patriota insigne, creador de la bandera catalana estelada i impulsor de tants i tants projectes patriòtics i socials.
- 5- Aquest cognom Ros era d'una família masnovina de capitans i armadors, propietaris de la pollacra "Prontia" i del "Soberano III", vaixells amb els quals va navegar Vicenç A. Ballester fins que va haver de deixar la marina per raons de salut.
- 6- La família Graïts, de la qual no comenta res més; sembla ser que Graïts (o Greïts) és el motiu o malnom amb què era coneguda una família de capitans de cognom Maristany.
- 7- Salomons són uns canelobres sense peu i de múltiples braços, que van penjats del sostre i contenen tants llums com braços.

FONS CONSULTATS

- Calendari Parroquial 1933. Sant Pere de Masnou.
- Jutjat de Pau del Masnou
- Sra. Teresa Arisa i Palau
- Sr. Joan Maresma i Pujadas
- Articles "La nostra marina", de Palemó Anglès, al butlletí de Gent del Masnou.
- Arxiu Mas, de l'Institut Amatller, Barcelona.
- Arxiu-Biblioteca Murray. El Masnou.
- "La Il·lustració Catalana", de setembre de 1934.

Sant Elm, talla policromada de fusta. Fotografia de l'Arxiu Mas, Barcelona.

.Vista general interior de la nau principal de la Parròquia de Sant Pere, de la mateixa època.

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Bingo!

Ja signariem!... per poder anunciar, cada dos mesos, que s'(re)obre un teatre nou a la Ciutat Comtal. Trompetes i timbals! El proper 6 d'abril, l'**Almeria Teatre** (c/ Sant Lluís, 64, prop de la Plaça Joanic) comença una nova etapa teatral () sota la batuta del director, actor i dramaturg –nascut el 1972– **Víctor Álvaro** (www.gataro.com). L'espectacle inicial, *Cinc noies i un vestit*, d'Alan Ball, ens permetrà recuperar l'antic teatre de la Casa Almeria fundada al barri de Gràcia el 1960 i que als anys setanta es convertí en bingo. Benvingudes, doncs, les noves 183 localitats que té la sala.

Del 16 al 26 d'abril la Sala Tallers del **TNC** acull *La nit més freda (veus a l'exili)* a partir de textos de Joan Oliver, Carles Riba, Mercè Rodoreda Antoni Rovira i Virgili –entre d'altres– amb direcció de **Teresa Vilardell** i una nòmina actoral conformada per Roger Casamajor, Ricard Contreras (música), Elena Garcia, Pep Miràs, Jordi Rico i Fina Rius.

Dissets, dissets! El 17 d'abril, el dia en què teòricament acaben les representacions de *La infanticida*, on intervé l'Emma Vilarasau, i de *Germana Pau*, que interpreta l'Àngels Gonyalons, al **Teatre Romea**, enceten les funcions al **Tantarantana Teatre** de l'obra *De música i d'homes* de la dramaturga catalana **Helena Tornero** (Figueres, 1973), amb direcció de Julio Álvarez i interpretació d'**Anna Briansó**: una horeta i escaig per parlar de l'amor i de les segones oportunitats. Convenient, no?

Repesca. El mateix divendres 17 d'abril a **Mataró** es representarà al Teatre Monumental (La Riera, 169) a les 9 del vespre –constitueix un darrer canvi de programació, que substitueix la prevista *Antílops*– l'obra *Mort de dama*, que ens permetrà, doncs, recuperar l'obra de Llorenç Villalonga on intervien (les grans dames) **Mercè Arànega**, **Aurea Màrquez** i **Margarida Minguiñon**, entre d'altres.

I també el dia 17 comença a l'**Espai Brossa** (www.espaibrossa.com) –fins al 3 de maig– *Anem a fer una musa*,... o sigui un viatge des del segle XII al XVII de la mà de la poesia catalana, que proposa la companyia **Q-Ars Teatre** (qarsteatre.blogspot.com), amb les actrius Mercè Anglès i Anna Güell.

L'Espai Lliure (Teatre Lliure) acull els dies 2, 3, 16, 17 i 24 d'abril –i el 23 de maig– *A taula!!!* de **Xavier Bobés** (cia. Playground, www.playgroundvisual.com), un espectacle de teatre visual, que centra la mirada en la recerca de la memòria dels objectes quotidians que ens envolten en l'espai casolà. Objectes amaratats de records, de moviments essencials de qui els ha manipulats i, per tant, testimonis únics de l'evolució existencial de l'home.

Tot plegat, cites amb bingo: imprescindibles.

Arran de sòl

Per Pledebuit

Temps i temps he clamat al cel (llegeixi's manaires) que hi hagués més arbres al nostre Camí Ral, ja que on se n'ha tret algun, per mort o per obres, ja mai més no se n'hi ha tornat a posar un altre. També he clamat al mig del desert (llegeixi's el mateix) pels pobres arbres malalts, que any rere any aguanten com poden les podes indiscriminades, el poc, per no dir gens, de cura que en tenen i, és clar, per la manca total de reg. Pobrets si no fos per la pluja, que en faria d'anys que s'haurien convertit en compost.

Ara, però, he descobert que hi ha molts més pals que arbres, siguin per a cables elèctrics o (la majoria) de senyals de trànsit, vilatans o generals. Refonoll si n'hi ha! Un dia, bo i matant el temps (sense escopeta), vaig comptar els que hi havia en un centenar de metres, vaig tornar-ho a fer en un altre tros i, si fa no fa, hi havia els mateixos.

Ah que no ho endevineu pas? N'hi ha uns 10 (de mitjana) en cada cent metres. Ara compteu la llargada del municipi i quedareu esmaperduts i esglaiats dels que hi deu haver. Potser més de TRES-CENTS (300). Tot això sense comptar els dels carrers interiors. Em sembla que cauré en basca del mareig que produeix la ingent quantitat de pals de senyals que hi ha. Si se'n fes un recompte (als manaires, els agrada dir-ne estudis, i per a això crear comissions), potser passarien del miler i encara dec quedar curt (de gambals no).

De tot això, només en trec una conclusió bona (per a mi i els meus congèneres de quatre potes), que tenim un munt de pals per recolzar la pota quan l'alcem per pixar. Això si no tenen alguna connexió elèctrica, que aleshores potser quedariem enrampats. I la negativa, que hi és, és l'alt, altíssim cost que val tot aquest ingent bosc de pals de senyals. Penseu que només cada placa (segons consulta) val de mitjana entre 40 i 50 euros i, a això, s'hi ha d'afegir el pal, cargols, mà d'obra, etc.; un fotimer de pasta!

I si això servís per fer que es respectessin els senyals i així poder tenir, com es diu ara, una millor qualitat de vida (llegeixi's anar tranquil pel carrer, etc.), doncs encara hauria servit per a alguna cosa la despesa; però és que només cal parar esment una estona (ho podeu fer asseguts en algun banc o recolzats en una paret) i veureu com la majoria es passa tots aquests senyals pel folre... (ja m'enteneu).

Això d'observar ho he fet i, creieu-me, no us ho recomano, acabes amb una malla... que has de prendre un analgèsic i anar-te'n a jeure una estona.

La més xocant de les infraccions és la relacionada amb les bicicletes. Hi ha senyals prohibint-ne la circulació, i no sols ho fan i no els diuen res, sinó que encara (els "bicicleros") et miren malament, això quan no et toquen el timbre o t'escriuassen perquè t'apartis.

Bé, ja m'he descarregat un xic. Apa, bup, bup.

12 d'abril Mones de Pasqua 23 d'abril Pastís de Sant Jordi

PASTISSERIA - BOMBONERIA

miquel

Antiga Casa Pagès

Fundada l'any 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61 · El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · T. 93 555 04 60

Bautista

*Tasteu el nostre pa de Sant Jordi
Un pa amb gust de Diada*

Mestres Villà 87-89 93 555 20 89 el Masnou

pastisseria bomboneria

Font

Fem l'autèntica coca de Llanerres

Navarra, 100 · Tel. 93 555 34 75 · El Masnou

Cròniques

L'exposició a TEIÀ 800 ANIVERSARI DEL NAIXEMENT DEL COMTE-REI JAUME I, el Conqueridor

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Del 23 de gener al 8 de febrer d'enguany, a la Sala d'Art del **CMC La Unió de Teià**, s'hi va poder veure l'exposició a dalt esmentada, commemorant els vuit segles del naixement del comte-rei Jaume I, el "pare" dels Països Catalans. Aquesta exposició, que el passat 2008 es va poder veure també a la Sala d'Art de Gent del Masnou, als inicis de l'any dedicat a ell, ara, a Teià en fou com la cloenda, ja que Jaume I havia nascut l'1 de febrer del 1208 i, per tant, s'esqueia durant ella aquest aniversari.

Fou presentada pel regidor de Cultura, Sr. Josep Botey, i per l'alcalde, Sr. Andreu Bosch, i va cloure l'acte qui subscriu aquesta crònica, com a comisari de la mostra.

A l'exposició s'hi podia veure des del dit "Rottle de Poblet", l'arbre genealògic del Casal de Barcelona, fins a peces de l'època de Jaume I, com monedes, un pergami, etc., així com llibres relacionats amb el personatge i la història d'aquell temps.

El gruix, però, podríem dir-ne més didàctic, era representat per imatges de la vida del comte-rei, tals com: naixement i infantesa, lleis, conquesta de Mallorca i de València, heràldica, sigil·lografia i numismàtica, iconografia, testament i

panteó reial, i finalment l'expansió territorial que ell va deixar endegada i que continuaren els seus descendents.

Aquesta mostra no ha estat pas la primera que s'ha pogut veure tant al Masnou com a Teià, ja que el passat 2007 pel setembre s'hi va exposar la titulada "100 ANYS DE PREMSA PERIÒDICA... en CATALÀ -del 1841 al 1939-". I esperem poder seguir col·laborant en aquesta noble tasca de la difusió de la cultura i la història del nostre país.

Només em resta d'agrair a l'Ajuntament de Teià i a totes les persones que hi han col·laborat que s'hagi pogut dur a terme aquesta exposició i l'anterior.

Cròniques l'exposició ICONO- GRAFIA JORDIANA

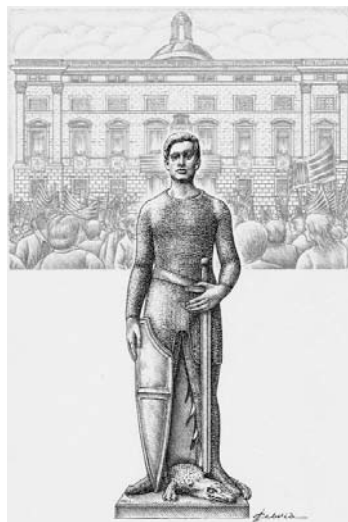
CRÒNICA avançada

per Joan Muray
Vocal de Cultura

**De l'11 d'abril al 8 de maig
Inauguració oficial: dissabte,
18 d'abril, a les 6 de la tarda
Us hi esperem!**

Aquesta primera exposició institucional d'enguany serà dedicada a la iconografia jordiana, un tema extensíssim, tant que se'n podrien fer diverses exposicions sense exhaurir el tema; però nosaltres en farem un tast.

A l'exposició, hi podreu veure: **vexil·lologia, medallística, numismàtica, costumari, filatèlia, jocs, art...** entorn de la figura de sant Jordi, Patró de Catalunya i d'innombrables països i ciu-

tats d'arreu del món, com veureu.

Països on exerceix el seu patronatge: Catalunya, Aragó, Anglaterra, Rússia, Grècia, Portugal, Lituània, Sèrbia, Bòsnia, Suècia, Etiòpia, Geòrgia, Armènia, etc.

Ciutats d'on és patró: París, Llemotges, Colònia, Magúncia, Bamberg, Dantzing, Londres, Canterbury, Milà, Venècia, Verona, Gènova, Mòdena, Ferrara, Ravena, Roma, Nàpols, l'Alguer, Constantinoble, Lícia, Nicomèdia, Vilna, Livàdia, Atenes, Rodas, Creta, Xipre, Beirut, Jaffa, Antioquia, Jericó, Lidda, Jerusalem, Moscou, etc.

Entre països i ciutats que veneren sant Jordi, hi trobareu pràcticament tot el món dit cristià, menys indrets de parla castellana.

Ara, però, vegem els orígens de la llegenda jordiana, que, com podreu copsar, té les arrels molt, però molt profundes, tant que es perden a la nit dels temps.

La llegenda del cavaller, la princesa, el drac, etc. té precedents històrics, tal com he dit, des de pobles i cultures ben reculades en el temps. Cada cultura se l'ha adaptat a les seves necessitats. En una paraula, l'ha fet seu i ha agafat així, i dit en termes de mercat, la seva clientela.

Comencem als primers temps històrics.

- Fa uns cinc mil anys, era ja un tema familiar en la mitologia dels sumeris. Aleshores l'heroi es deia Enki, la deessa o princesa Ereshkigal i el drac Kur.

- En una segona epopeia, el "sant" rep el nom de Ninurta.

- A la tercera, és ni menys ni més que

Sala d'Art del **CMC La Unió de Teià**

Gilgames i supera les anteriors epopeies i es converteix en el fet mitològic més important de l'Orient. Això passava al tercer mil·lenni abans de Crist. Fou l'heroi de: hitites, assiris, babilonis, cananeus, fenicis, etc.

- Després vindria Egipte. Aquí és Horus, fill d'Isis i Osiris, que va vèncer Set-Tifó, el cocodril-drac.

- Per als grecs antics fou Apol·lo, fill de Zeus i Leto, que va combatre contra la serp Pitó, la pell de la qual va oferir a la sacerdotessa de Delfos. D'aquí prové el nom de "pitonisses". També l'identifiquen amb Perseu, semidéu fill de Zeus i Dànae, i fou el més enamorat dels matadors de dracs.

- Roma no podia quedar enrere i va inte-

grar diverses tradicions al seu imaginari. Per a ells aquesta mitologia estava identificada amb Hèrcules. La seva festa principal era el primer de gener i s'escenificava per mitjà del cònsol, que pujava al Capitoli muntant un cavall blanc per celebrar el triomf de Júpiter, déu de la llum sobre els esperits de les tenebres.

- La mitologia cèltica també té el seu heroi lluitant contra la bèstia. Les epopeies del rei Artús fan del drac un signe de reialesa, com es pot veure encara a la bandera de Gal·les.

- Als països nòrdics és Thor, déu del Tro, fill d'Odin i Frígia, protector diví contra monstres i gegants, que mata llançant-los la seva cèlebre maça.

- A les llegendes germàniques també hi apareix com a Sígfrid, el déu de l'Europa central, mite que es féu més cèlebre per mitjà de la música de Wagner, com en el Cant dels Nibelungs.

- De tots aquests exemples, com d'una mena de còctel, en va sorgir l'epopeia jordaniana, adaptada, això sí, als diversos costums, cultures, etc.

- Entre els exemples tenim la d'Anglaterra, on va donar fins i tot nom a un orde de noblesa, el famosíssim Orde de la Garrotera.

- I a Catalunya, on potser es conserva amb més dinamisme, és la festivitat per excel·lència de l'amor i la cultura. De la rosa i el llibre. El dia dels enamorats i els lletraferits.

UNA JORNADA ENTRANYABLE

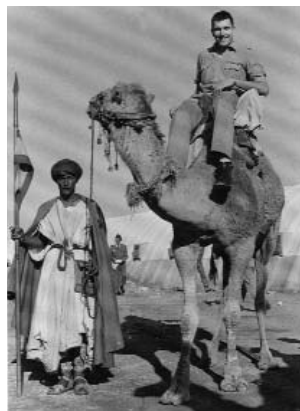
Per Josep Condeminas

Per a molts possiblement sigui poc important parlar o fer referència al servei militar, la popular "mili"; per a alguns fou fins i tot una incomoditat gairebé ineludible, una espècie de xarampió, que els nois havíem de passar, però que, com quasi totes les coses de la vida, també tenia la seva part positiva i potser la més entranyable era que generava amistats, algunes per a tota la vida. Personalment recordo aquell període on el nivell de companyonia i d'altruisme era altíssim entre els xicots que ens vàiem en l'obligació de conviure junts durant setze mesos en un lloc llunyà i inhòspit com el Sàhara. Tampoc no és cap novetat que moltes promocions s'hagin trobat al llarg dels anys per recordar aquells dies; però el que potser no sigui tan comú és que, propiciat per l'amic Joan Casals, un petit grup d'antics companys ens reuníssim després de... quaranta-sis anys!

Concretament, el dia dotze de març ens vam trobar a Pineda, d'on eren alguns d'ells, altres de Sabadell, d'Arenys de Munt i en Casals i jo, del Masnou. Vaig tenir l'alegria de retrobar-me amb un company de Pineda que vaig conèixer durant el període d'instrucció; després li vaig perdre la pista. Guardava una fotografia de tots dos on,

humorísticament, destacàvem una cullera ben visible a la butxaca de la camisa (coses de joventut). La trobada es va celebrar en un restaurant de Pineda i, dins d'un ambient alegre i distès, van sortir a lluir les velles fotografies i anècdotes d'aquell temps i, encara que tots fèiem gala de cabells blancs, arrugues i amb una jubilació ja assumida, haig de constatar que durant aquelles hores tots vam tornar a tenir d'una manera real i tangible els vint-i-un anys de la joventut. Unes fotografies de grup i una d'especial amb el meu antic company a imitació d'aquella llunyana primera, així com el compromís de repetir la trobada, va finalitzar una jornada veritablement entranyable.

A dalt: Joan Casals i Agustí sobre un camell.

A sota: Josep Condeminas amb un soldat saharauí.

La cuina de l'Antònia

La Mona de Pasqua

INGREDIENTS

Per al pa de pessic: 1 iogurt, 3 mides de iogurt de farina amb llevat, 2 mides de iogurt de sucre, 1 mida de iogurt d'oli, 3 ous i llimona.

Per a la Xocolata: Xocolata i Llet.

ELABORACIÓ

Aquest cop serà la mainada qui ens faci la mona durant les vacances de Setmana Santa, com en el nostre taller. És ben fàcil i sols necessiten una mica d'ajuda i molta imaginació... Apa, doncs, posem-nos a la feina, nois!
En un bol batem els ous i el sucre fins obtenir una massa ben esponjosa.

Hi afegim el iogurt, l'oli i la raspadura de llimona. Ho mesquem de nou i hi afegim la farina amb el tamís; si no en tenim, ho farem amb un colador ben fi. Ep!, no us deixeu el pessic de sal! Quan la massa sigui ben fina i sense grumolls, la posem dins el motlle i al forn! El forn ja hauria d'estar calent a uns 170°.

Hem d'anar-ho controlant fins que sigui daurat.

La xocolata, la desfarem al bany maria. És a dir, posem aigua en un cassó i el posem a escalfar. Dins hi posem un bol amb la xocolata dintre. Quan bulli l'aigua, la xocolata es desfarà; si és molt espessa, hi podem afegir un raig de llet. Però... compte!, no hi pot caure aigua dins de la xocolata.

Apa! Ja ho tenim tot a punt. Només cal cobrir el pa de pessic amb la xocolata calenta i guarnir-lo amb tot allò que ens agradi, gominoles, ous de xocolata, fideus de colors...

el cullerot

Sant Felip, 45 • 93 540 97 41 • El Masnou
elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

CENTRES D'ENSENYAMENT INFANTIL

A partir de 4 mesos

**El Petit Vailet
i
Vailets**

Ens complau dirigir-nos a vosaltres per informar-vos que posem les nostres escoles infantils a la vostra disposició i perquè us volem fer saber que el nostre desig és ajudar a cuidar i educar els vostres fills.

A la vegada també, si ens ho permeteu, us comuniquem que és millor no esperar gaire a començar l'etapa dels aprenentatges infantils, ja que el període de formació d'un infant comença en el moment que neix. L'actuació de l'adult envers ell serà decisiva perquè construeixi de forma rica i plena els fonaments de la seva personalitat.

El Petit Vailet

Ventura i Gassol, 29 el Masnou

93 555 57 11

Vailets

Av. dels Cedres.10 Urb. Mar i Muntanya,Alella
(darrere el camp de futbol del Masnou)

93 555 09 00

Exposicions

Fins al 10/4

Cèlia Herce. Pintures

De l'11/4 al 8/5

ICONOGRAFIA JORDIANA. Sant Jordi en l'art, numismàtica, medallística, costumari popular, etc.

Col·leccionisme

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA, PUNTS DE LLIBRE, SEGELLS, MONEDES, POSAGOTS, GOIGS, ETC.

Cada segon dimecres de mes, de 7 a 9 del vespre, al local social de Gent del Masnou.

PROPERES TROBADES:

Dimecres **8 d'abril**, Dimecres **13 de maig**

Conferències

**CICLE DE CONFERÈNCIES SOBRE
EL PATRIMONI DE LA UNESCO**
DIMECRES 22 D'ABRIL A LES 19.30:

"UNA VOLTA AL MÓN A PARTIR DEL PATRIMONI MUNDIAL DE LA UNESCO"

DIMECRES 29 D'ABRIL A LES 19.30:

"EL PATRIMONI ORAL I IMMATERIAL DE LA HUMANITAT. UNESCO"

Ambdues conferències seran a càrrec d'Àngel Morillas, historiador i coordinador d'un projecte de la Unesco sobre Patrimoni Mundial.

Organitza: Associació UNESCO el Masnou, amb la col·laboració de Gent del Masnou.

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

Camino pots enlaire,
tinc l'espina als peus,
el meu tresor, a la panxa,
i visc amb el ventre obert.

Resposta: E| AS|XG||

CONVOCATÒRIA ASSEMBLEES GENERALS ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA DE L'ANY 2009

D'acord amb el que disposen els estatuts de Gent del Masnou, a través de la present es convoquen les Assemblees Generals **ORDINÀRIA I EXTRAORDINÀRIA** per al **diumenge, dia 26 d'abril del 2009**, a les 12 del migdia, al local social, carrer Doctor Agell, 9

ASSEMBLEA ORDINÀRIA

Ordre del dia:

- 1/ Lectura i aprovació, si escau, de l'acta de l'Assemblea Ordinària de l'any 2008.
- 2/ Presentació i aprovació, si escau, de l'estat de comptes de l'exercici 2008 (*)
- 3/ Presentació i aprovació, si escau, del pressupost per al 2009 (*)
- 4/ Presentació de la memòria de l'any 2008 i projectes per al 2009.
- 5/ Suggestiments i preguntes.

(*) L'estat de comptes del 2008 i el pressupost del 2009 seran, a partir del dia 19 de febrer, a disposició de tots els socis al local social per a la consulta i estudi previs.

D'acord amb els estatuts, es poden presentar, amb el suport mínim de 10 socis, al·legacions i mocions a la proposta de l'ordre del dia de l'Assemblea Ordinària i incloure-hi nous punts fins a 30 dies abans (19 de març, data final) del dia de celebració de l'Assemblea, mitjançant escrit adreçat a la Secretaria de l'Associació.

ASSEMBLEA EXTRAORDINÀRIA

Ordre del dia: 1/Punt únic: Renovació dels càrrecs de President, Secretari, Vocal de Cultura i Vocal de l'Esportiva (*)

Cordialment, **Joan Casals i Agustí** President de Gent del Masnou

**AMICS I ANTICS
ESCOLTES
DEL MASNOU**

Diumenge 26 d'abril, de 9 del matí a 2 de la tarda

**8a VOLADA D'ESTELS A LA
PLATJA DEL MASNOU**

Davant del baixador d'Ocata Hi trobareu:
Taller de construcció d'estels • Enlairada general • Globus estàtic • Xocolatada per a tots els participants

No cal inscripció. Activitat oberta a tothom.

Petit Diccionari i il·lustrat i comentat per Joan Comellas

Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)
Músic, pintor i ceramista

QUIRIOLOGIA • QUIRÒFAN - QUIROGNÒMIA • QUIROMÀNCIA

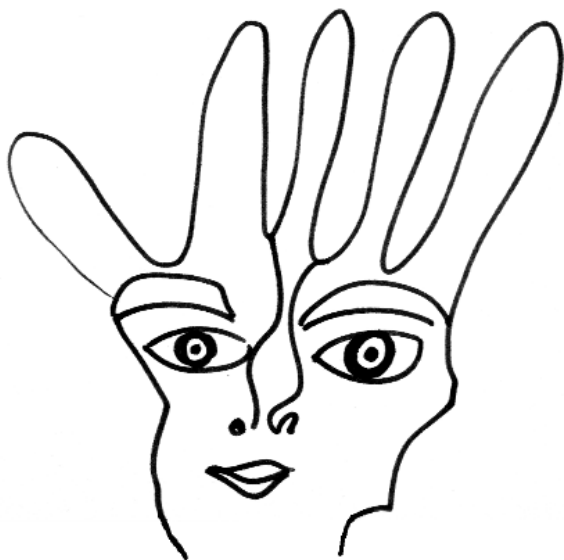
Quiriologia. Pintura de les idees per mitjà de les imatges dels objectes visibles.

Tobey i Tàpies quirològics.

Quirognòmia. Estudi de la mà d'un individu per al coneixement del caràcter d'aquest.

Mirar que no et faci un estudi quirognòmic una gitana qualsevol, cal escollir-la, almenys que sigui bella i distingida.

Quiromància. Endevinació de la inspecció de la mà, especialment de les seves ratlles.

Si és seriosa, pot passar.

Quiròfan. Sala d'operacions quirúrgiques.

Més val no entrar-hi, que de vegades no en pots sortir.

Finques Puig S L
Serveis immobiliaris en general

Administració i **API**

venda de pisos, cases i rústiques.

**Propietat horitzontal
Assessoria jurídica**

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou

Tel. 93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Ceigrup
Immobiliàries

FINQUES MESLLOC

LLIGONA CAYETANO

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com

T/ 93.555.69.03

JOAN

Flors i plantes

Navarra, 100 el Masnou 93 555 79 34
info@florsjoan.com

23 d'abril Sant Jordi
3 de maig Dia de la Mare

www.florsjoan.com

La teva floristeria a *internet*

**SALA
AUTOMOCIÓ**

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

A T
àngel tena
JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

23 d'abril Sant Jordi

ISABEL

*A qualsevol hora i des de
qualsevol lloc*

www.flors-isabel.com

Li fem arribar la seva comanda on vostè vulgui.

Av. Joan XXIII, 66 el Masnou 93 555 01 35